

E.G. Halujan

Álmodj harminchat éven át

Amikor fiatal voltam, szerettem a testemet, és büszke voltam rá, hogy nem csupán általa lettem elismert színész. De balesetemet követően hitét veszítette a csont és az izom, majd minden lassú romlásnak indult. Eleinte bíraltam a testemet ezért, később iróniával átszótt szeretettel viszonyultam hozzá még akkor is, amikor már kerekesszék lett a támasza. 2007 májusában életem utolsó előadása addig tartott, amíg a díszlet nehéz tartóvása odébb nem gurult, miután kérelhetetlenül elvégezte csontrepesztő munkáját a koponyámon, majd nehéz suhogással aláhullott a függöny. Úgy telt el az esemény óta harminchat esztendő, mintha egy fura, képlékeny álomban éltem volna. Valószínűleg minden, semmibe nem voltam képes bekapaszkodni, akaratom ujjai üres teret markoltak csupán. Végül elmaradtak az emberek is mellőlem.

Ma megkértem Angélat, kísérjen ki a Duna-partra. Ő mindig készséges volt velem, ezért őt kedveltem legjobban a szeretetothon dolgozói közül. Örömmel tartott velem. Átvágtunk az épület és az ártér között húzódó kerékpárúton, le a partra. Ha a kerekesszémem megakadt a köveken, kiszabadított, és játékos szavakkal kényeztetett. Egy teherhajó hangtalanul, sebesen szelte a vizet felfelé a Dunán. 2043 februárja volt, de a szomorúfűz már zöldbe borult, és a Duna hullámai fölé hajtotta bús koronáját. Törzsén megcsillant valami. Megkértem Angélat nézze meg, mi lehet az, és hozza ide nekem. A nagyon régi, meglepően jó állapotban lévő, nagyméretű laminált lapon egy 2007 májusi újságcikk adott hírt egy tragédiáról, és egy fotót is közölt. Egy elmaszkírozott, de mégis ismerős nő arca nevetett a láthatatlan publikum felé. A főcím harsogott: *Halálos baleset történt az „Álmodj harminchat éven át” című dráma záró előadásán.* A cikk így folytatódott: *Almási Enikőt 45. születésnapján érte a halál, amikor – a színdarab szerint – egy üzenetet kellett felerősítenie a folyóparti szomorúfűz törzsére egy ismeretlen számára. A lezuhanó díszlet halálos üteget mért a népszerű színésznő fejére.*

Nem olvastam tovább, inkább megkértem Angélat, vigyen vissza a szobámba és hagyjon magamra. Nézegettem egykori vonásaimat a képen, a tekintetemben táncoló szilaj életörömöt. Eszembe jutott a színdarabbeli üzenet: *Ki ezt olvasod, tudd, álmod véget ért!* Reszketeg kézzel meggyújtottam a gondosan fóliázott lapot. Először forró cseppek nyúltak a föld felé, majd láng csapott fel és a következő pillanatban vele lobbantam el én is.